

Đề bài

Em hãy kể lại một
kỉ niệm thời thơ ấu
của mình.

Bài làm

Năm tôi lên sáu tuổi, cũng là lúc bắt đầu vào lớp một thì ba tôi được trúng tuyển đi nghiên cứu sinh tại Tiệp Khắc với thời gian bốn năm. Tôi rất buồn vì nghĩ đến khoảng thời gian khá dài không được gặp ba.

Là con gái đầu lòng nên ba rất thương tôi, khi có thêm một em bé gái nữa. mẹ tôi rất bận rộn để chăm sóc em, vì thế mỗi tối tôi đều được ba ru ngủ với những câu hát ru do ba tự sáng tác “Ngủ ngoan con nhé. Ngủ ngoan nhé ngủ ngoan hỡi con”.

Đến ngày ba lên đường, tôi chẳng biết diễn tả cảm xúc của mình lúc ra sân bay tiễn ba như thế nào. Chỉ nhớ rằng đó là một ngày hè oi ả, và thế là khi ba bế hôn tôi tạm biệt trước khi lên máy bay, tôi đã đưa ba một quả chanh còn tươi nguyên và nói với ba rằng: “Khi nào ba phải làm việc mệt thì ba vắt quả chanh này pha nước uống cho đỡ mệt nhé!”.

Biền biệt suốt bốn năm liền, ba tôi luôn viết thư về cho ba mẹ con tôi, cứ mỗi tối, sau khi đã com nước xong xuôi. Mẹ lại ngồi đọc thư của ba cho chị em tôi nghe. Trong các bức thư ba không hề nhắc đến quả chanh tôi đã đưa cho ba trước lúc lên đường.

Bốn năm sau khi trở về, ba mang theo quả chanh đã khô cứng, ngả màu nâu vàng nhưng vẫn còn nguyên vẹn và kể với tôi rằng: ba đã không vắt quả chanh này để uống mà để nó ở một nơi trang trọng nhất trong căn phòng ba ở bên Tiệp. Mỗi lúc phải học hay làm việc vất vả, trở về phòng chỉ cần nhìn quả chanh là ba lại thấy hết mệt mỏi. Có một lần, người dọn phòng vô tình nhìn thấy quả chanh đã khô héo nên mang đi vứt vào thùng rác. May mắn thay khi trở về phòng, ba không thấy quả chanh đâu nên đã hỏi ngay người dọn phòng và lập tức đi nhặt quả chanh từ thùng rác và để lại vào đúng vị trí.

Tôi thực sự cũng đã quên là mình đã đưa cho ba quả chanh khi tiễn ba lên đường. Tôi càng cảm động hơn khi biết ba đã giữ bên mình suốt bốn năm liền quả chanh tôi tặng ba và đó là nguồn động lực lớn đối với ba khi phải xa gia đình học và làm việc trong một thời gian dài. Đến tận bây giờ khi đã có gia đình và có con, tôi càng cảm nhận được tình thương của ba dành cho tôi, và đó cũng là bài học về tình phụ tử sâu sắc để tôi có thể làm hành trang tiến thân trong cuộc đời còn nhiều thử thách và chông gai.

Tôi đổ vào lớp sáu, bố mẹ dốc hết tiền mua tặng tôi chiếc xe đạp mini màu đỏ. Lúc ấy, đứa nhóc nào có xe riêng? Đứa nào oai nhất thì mượn được người lớn chiếc xe đạp cao lênh khênh, vừa đi vừa ngã oanh oách, được vài ngày thì quay trở lại... đi bộ. Thế nên chiếc xe mini chính là một kỳ quan. Mặc dù cái kỳ quan màu đỏ này có vài vết xước ở sườn, ba chiếc nan hoa bị vênh cong, mặt yên hơi sờn rách, nhưng tôi vẫn hết sức tự hào.

Một ban mai kia, chiếc xe của tôi biến mất. Kẻ trộm đã bẻ khóa nhà, dắt cái kỳ quan màu đỏ đi êm ru trong đêm. Không thể tả xiết sự hoảng hốt của tôi. Cho rằng chỉ là một trò đùa nghịch của ai đó, tôi ngồi im trước cửa, căng

thằng chờ đợi. Đến tối, tuyệt vọng, tôi chạy vào nhà, chui vào gầm giường, gầm bàn, lục tung tất cả các ngăn kéo, để tìm... cái xe! Bố mẹ luân phiên chờ tôi đến trường. Trên đường, cứ thấy bóng xe màu đỏ là tôi đứng hẳn lên yên sau để dõi theo, vài lần suýt ngã. Mẹ thương lắm: “Đừng tiếc quá con ạ, chỉ là một cái xe thôi!” Tôi gật đầu, quay đi, bỗng dung khóc òa lên.

Bố mẹ nhận thêm việc về làm, từ may mắn gia công, đánh máy, đóng bìa sách... Tôi biết bố mẹ đang nghĩ đến chiếc xe khác cho tôi. Ở trường, dần dần các bạn đều có xe đi học. Chỉ có tôi và thằng Dũng là vẫn đi bộ hay bám càng bố mẹ thôi.

Đúng nửa năm sau, tôi có một chiếc xe, giống hệt chiếc xe cũ, nhưng màu xanh và mới tinh, đạp nhẹ như ru. Thế mà tôi chẳng hứng thú gì. Sáng thứ hai, tôi cưỡi chiếc xe đi học. Đến cổng trường, bỗng dung mắt tôi hoa lên. Dũng cũng đi xe mới. Nhưng bàng hoàng nhất, đó chính là chiếc xe đạp mini, kỳ – quan – màu – đỏ – bị – đánh – cắp của tôi.

Tôi buông ngã chiếc xe màu xanh, như một mũi tên, lao thẳng về phía Dũng, hét lên: “Trả xe đây!” Không hiểu chuyện gì xảy ra, cậu ta chỉ biết giữ chặt xe lại, mặt mũi tái mét. Cuộc giằng co thế bất phân thắng bại cho đến khi thầy giám thị dắt cả hai đứa và hai chiếc xe vào văn phòng. Chỉ liếc nhìn cái kỳ quan màu đỏ quá sức tàn tạ, tôi không thể tìm được cơn nức nở. Còn Dũng, hoàn toàn không hiểu gì, cũng ngòai lặng đi, thất thần. Chỉ có hai chiếc xe giống hệt nhau, chỉ khác màu, đứng cạnh nhau dưới một góc cây trong sân trường đầy nắng.

Được cho về lớp, giờ ra chơi, tôi đến “trao đổi và đàm phán” với Dũng. Khi biết lai lịch chiếc xe đỏ, tôi lướt cậu ta rom róm: “Tớ không ăn cắp xe đâu. Chắc tại nhà tớ đã mua nhầm xe ăn trộm mà!” Mũi lòng quá chừng, tôi bảo: “Vậy thế này nhé, mình sẽ lấy lại cái xe đỏ. Còn bạn dùng chiếc xe xanh của mình. Chịu không?”

Tan học, tôi đạp xe như bay về nhà khoe bố mẹ. Thế nhưng, mẹ bỗng quát ầm lên. Bố vội vã dẫn tôi đi tìm nhà Dũng. Chưa ra đến đầu ngõ, đã thấy cậu ta đi cùng bố đến tìm nhà tôi, dắt theo chiếc xe xanh. Bao nhiêu là phân bua giữa hai ông bố, cuối cùng quyết định là: “Thôi, chuyện đã rồi. Chỉ cần xe ai nấy đi. Thế nhé!”

Từ đó, tôi với Dũng chơi chung. Tôi vẫn cứ mê chiếc xe đỏ thân yêu. Khi nào gần về nhà, tôi mới đi xe xanh. Hệt như tôi có hai chiếc xe. Nhưng tôi biết, điều tuyệt vời nhất sau rắc rối kỳ-quan-màu-đỏ, là tôi có thêm một cậu bạn thân, rất thân.